

Obsodba se je glasila na novih deset let težke ječe. Vedeli so sodniki, vedeli porotniki, vedel najbolje on sam, da je ta kaznen identna z dosmrtnim zaporom! —

»Genialen človek!« je zamrmral predsednik sodnega dvora svojim kolegom, ko je bil proglasil obsodbo. »Toda, kaj se hoče?«

In poslušalci, ki so zapuščali sodno dvorano, so ponavljali drug za drugim:

»Škoda, da je prišlo s tem človekom tako, škoda! . . .« Nekdo pa je lakonično pripomnil:

»Usoda! . . .«

Kam hitim?

○ kam hitim naprej brezupno
od lepih, sreče polnih dni?
Vse nade, cilje nedosežne
obup mi v srcu zaduši.

In v rosnem jutru so mi leta,
mladostnih sanj ti rajski čas!
A Vesne ni na licih mojih:
oči so vdrte, blede obraz.

O kam, do kam, o kje si, konec?
Ne vidim potov, skritih stez.
Na levo, desno mene buta,
nazaj, naprej življenja ples.

O svet, o blesk, o čar, razkošje,
bogastva moloh si idol!
Kaj vidim klete ironije,
krog glav prejasnih gloriol.

Lažnive na obrazih krinke,
izraz sočutja, smeh sladak,
a v srcu nosijo maksime:
Kdor je pošten, ta je bedak.

Bedak je ta . . . O kam hitim!
Izhoda iščem jaz zaman.
Moj čolnič tone v jezni vihri . . .
O kje si konec, kje pristan?

Fran Valenčič.

